

Sygn. akt VI Ga 246/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spr.)

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z o.o. w Ś.

przeciwko : (...) S.A. w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 27 marca 2014 r., sygn. akt V GC 1694/13

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego (...) S.A.

w S. na rzecz powoda (...) Spółki z o.o. w Ś. kwotę

198 zł (sto dziewięćdziesiąt osiem złotych) tytułem kosztów postępowania za II instancję.

Sygn. akt VI Ga 246/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 września 2014 r.

Powód (...) Spółka z o.o. w Ś. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 1.680 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

Uzasadniając pozew powód podał, że wynajął poszkodowanemu F.w D. pojazd zastępczy marki (...) na czas naprawy uszkodzonego samochodu. Poszkodowany, na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 13 maja 2013 r. przeniósł na powoda wierzytelność przysługującą mu w stosunku do pozwanego, u którego ubezpieczony był sprawca szkody, z tytułu zwrotu kosztów najmu za okres od 13 do 24 maja 2013 r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie w dniu 25 września 2013 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, mocą którego zobowiązał pozwanego do zapłaty kwot zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany od tego nakazu wniósł sprzeciw domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania. Pozwany zarzucił brak legitymacji czynnej powoda stwierdzając, że z umowy cesji nie wynika, że osoby, które ją podpisały były do tego uprawnione. Ponadto zakwestionował czas najmu pojazdu zastępczego przekraczający 4 dni, albowiem jego zdaniem samochód mimo uszkodzenia mógł jeździć, co ma bezpośrednie przełożenie na długość czasu naprawy. Według pozwanego czas ten powinien być zminimalizowany do okresu niezbędnego przeznaczonego na samą naprawę i niezbędne czynności organizacyjne – w spornym przypadku łącznie 4 dni. Pozwany zakwestionował tzw. „historię naprawy” podnosząc, że dokument ten nie zawiera czytelnego podpisu oraz imiennej pieczętki osoby uprawnionej do składania oświadczeń woli w imieniu serwisu. Ponadto, jego zdaniem okoliczności wskazane w tym dokumencie nie zostały udowodnione, a samochód, skoro mógł jeździć, nie musiał oczekiwać w warsztacie na sprowadzenie części. W końcowej części sprzeciwu pozwany zakwestionował roszczenie w zakresie odsetek stwierdzając, że jest ono nieuzasadnione, albowiem pozwany nie jest związany terminem płatności wskazanym na fakturze za najem pojazdu.

Sąd Rejonowy w trakcie postępowania ustalił, że w dniu 13 kwietnia 2013 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki (...) należący do wyżej wskazanej Spółki Jawnej. Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, któremu poszkodowany zgłosił szkodę w dniu 13 kwietnia 2013 r. Uszkodzony samochód był wykorzystywany przez poszkodowanego w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, w szczególności do rozwżenia towaru do klientów. Poszkodowany, uszkodzony samochód w dniu 13 maja 2013 r. oddał do naprawy i w tym samym dniu wynajął od powoda pojazd zastępczy marki (...) który wynajmował przez okres 11 dni. W dniu przyjęcia samochodu do naprawy, tj. 13 maja 2013 r. zakład naprawczy złożył zamówienie na części zamienne niezbędne do naprawy, które otrzymał w dniu 17 maja 2013 r. Naprawa samochodu została zakończona w dniu 24 maja 2013 r. (w dniach 18,19 maja 2013 r., w czasie weekendu nie wykonywano czynności naprawczych). Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany uznał roszczenie odszkodowawcze do kwoty 960 zł, uznając za zasadne zrefundowanie kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 4 dni, tj. dwóch dni naprawy technologicznej i dwóch dni przeznaczonych na organizację naprawy, zdanie i odbiór pojazdu oraz odbiór dokumentacji. W dniu 13 maja 2013 r. poszkodowany przeniósł na powoda przysługującą mu wobec ubezpieczyciela wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pomimo doręczenia pozwanemu faktury na łączną kwotę 2.640 zł z terminem płatności do 19 czerwca 2013 r., pozwany jak wskazano powyżej wypłacił odszkodowanie jedynie do wysokości 960 zł.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 27 marca 2014 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.680 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 czerwca 2013 r., do dnia zapłaty (pkt I) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 701 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt II). Uzasadniając wyrok Sąd Rejonowy powołał treść art. 822 § 1 kc i art. 509 kc stanowiących podstawę roszczeń powoda oraz dokonał rozważań w kontekście treści art. 361 § 2 kc. Po dokonanej ocenie materiału dowodowego Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że roszczenie powoda jest w pełni zasadne. Zdaniem Sądu, okres najmu samochodu zastępczego przyjęty przez powoda był uzasadniony, powód wykazał, że samochód zastępczy był poszkodowanemu niezbędny do prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Okres za który zwrotu kosztów najmu pojazdu domaga się powód jest, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza wobec treści dokumentu „historii naprawy”, ale także przy uwzględnieniu zasad logiki i doświadczenia życiowego adekwatny do czasu, w jakim możliwe było wykonanie naprawy. Jako podstawę prawną orzeczenia w zakresie odsetek Sąd wskazał art. 481 § 1 kc, a kosztów postępowania art. 98 § 1 i 3 kpc.

Apelację od powyższego wyroku w części, tj. punktu I, co do kwoty 1.440 zł oraz postanowienia o kosztach wniósł pozwany, zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie prawa materialnego, a to:

- art. 361 § 1 kc poprzez niewłaściwą jego wykładnię i przyjęcie, że wynajęcie samochodu zastępczego na okres 11 dni pozostaje w całości w związku przyczynowym ze zdarzeniem, a w konsekwencji koszt takiego wynajęcia samochodu

mieści się w ramach odszkodowania z tytułu naprawienia szkody, pomimo że powód nie udowodnił w całości swojego roszczenia,

- art. 6 kc poprzez jego niewłaściwą wykładnię skutkująca zasądzeniem odszkodowania, którego wysokości powód nie udowodnił,

2. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 kpc przez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, tj. przyjęcie, że zasadne jest doliczenie do okresu najmu dwóch dni wolnych od pracy, w sytuacji gdy warsztat naprawczy jest czynny w soboty, na dowód czego pozwany przedstawił wydruk komputerowy ze strony internetowej, który został przez Sąd dopuszczony i uznany za wiarygodny.

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia pozwany domagał się zmiany wyroku w punkcie I w ten sposób, że „winno nastąpić zastąpienie kwoty 1.680 zł, kwotą 240 zł”, a ponadto zasądzenia kosztów postępowania. Ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową apelację w granicach zaskarżenia nie znalazł podstaw do jej uwzględnienia.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd I instancji dokonał oceny materiału dowodowego w granicach wyznaczonych treścią art. 233 § 1 kpc. Samo twierdzenie strony o naruszeniu przez Sąd rozpoznający sprawę zasad wynikających z w/w przepisu nie jest wystarczające do uznania zarzutu w tym zakresie jako zasadnego. Skarżący nie wykazał zwłaszcza, że tok rozumowania Sądu Rejonowego przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia był sprzeczny z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i zawodowego, lub też sprzeczny z innymi dowodami zgromadzonymi w trakcie postępowania.

Sąd rozpoznający daną sprawę ocenia nie tylko podnoszone przez strony twierdzenia i zarzuty, ale przede wszystkim dowody na ich poparcie. Pozwany, co zauważył już Sąd I instancji, w sprzeczności od nakazu zapłaty wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw wyceny szkód komunikacyjnych, na okoliczność średniej stawki za wynajem na lokalnym rynku samochodów odpowiadających klasie samochodu uszkodzonego, ale w swoim działaniu nie był konsekwentny. Najpierw, bowiem wypłacił według stawki wskazanej przez powoda odszkodowanie za 4 dni najmu samochodu, a następnie dodatkowy dzień „doliczył” niejako już na etapie po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy, skoro wydanego przez ten Sąd wyroku nie zaskarżył w całości. Przeprowadzenie w/w dowodu, na okoliczność wskazaną powyżej było zatem zbędne. Prawidłowo zatem postąpił Sąd I instancji wniosek w tym zakresie oddalając. Wobec dowodów, które przedłożył w trakcie postępowania powód, obowiązkiem pozwanego - zgodnie z regułą wynikającą z art. 6 kc - było przedstawienie dowodu przeciwnego i wykazanie, że okres najmu został przez powoda zawyżony. Takiego dowodu pozwany nie przedstawił, co oznacza, że stanowisko Sądu I instancji wyrażone poprzez zasądzenie całej dochodzonej przez powoda kwoty jest prawidłowe. Oceny tej nie może zmienić również dowód załączony przy piśmie procesowym pozwanego z dnia 27.01.2014 r. w postaci wydruku ze strony internetowej, dotyczący zasad funkcjonowania warsztatu naprawczego, któremu zlecono naprawę samochodu, na okoliczność „ustalenia przez ile dni w tygodniu pracuje warsztat i ile godzin w ciągu dnia „. Istotą niniejszego sporu było bowiem ustalenie, czy ilość dni najmu samochodu przedstawiona przez powoda (a jednocześnie liczba dni kiedy samochód był w naprawie) nie została przez niego zawyżona. Innymi słowy, ile wynosił rzeczywisty czas naprawy, przy uwzględnieniu czasu niezbędnego na sprowadzenie potrzebnych do naprawy części.

Konsekwencją powyższego jest oddalenie apelacji, na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 108 § 1 kpc.